

HURJA HAI JA PINKKI PÄIVÄ

Olipa kerran hai, jonka nimi oli Jokotai. Joko se oli punainen, kun sitä suututti tai se oli sininen, kun sitä suretti. Harvoin se oli harmaalla päällä, aina oli jotain mikä laittoi tunteet vyörymään hyökyaallon lailla esille.

Jokotai oli hai, jollaista ei ollut ennen merillä nähty. Oli yö tai päivä, väriä se vaihtoi kuin kameleontti. Harmaaksi se muuttui kun tylsistyi, riehakkaalla päällä se uiskenteli oranssina.

Toisinaan Jokotai keimaili kaikissa sateenkaaren väreissä ja siitä muut meren elävät tiesivät, että hai halusi herättää kaikkien huomion iloisenkirjavalla värityksellään.

Mutta jos satuit törmäämään mustaan Jokotaihin, niin silloin kannatti kyllä uida kiireen vilkkaa pakoon.

Pus pus pinkillä tuulella se lirkutteli naapurin seeprahai-tytölle, valkoisena se makasi hiljaa meren pohjassa kuunnellen aaltojen kohinaa koralleja vasten. Jokotain elämä oli yhtä tasapainottelua eri mielialojen välillä. Jokotai oli merten hurja hai – varsinkin mustalle päälle sattuessaan.

KAIKKI TUNTEET OVAT SALLITTUJA.

YLPEÄ KIRAHVI JA KÄRPÄNEN

Kake Kirahvi oli tyytymätön – kukaan ei ihastellut hänen pitkää kaulaansa, kullankeltaista turkkiaan eikä hirvittävän pitkiä silmäripsiään. Mikä savannin porukkaa oikein vaivasi! Olihan hän sentään pisin ja kaunein eläin koko savannilla. Näitä mietteitään yksin ajatellessaan hän kuuli surinaa aivan korvansa juuressa. Hän heristi korviaan, ja pian näkökenttään ilmestyi ärsyttävästi pärisevä kärpänen.

– Mene pois! ärisi Kaarlo Kärpäselles.

– Turrrrhakaan minulle pärisssset, tulin vain katsomaan miten komea eläin oletkaan, sanoi pieni Kaarlo Kärpänen.

– Panitko merkille miten kaarevat ovat silmäripseni ja miten tuuhea on turkkini? kysyi Kake Kirahvi kärpäselältä.

– Voi toki, kauniimpaa olentoa en ole täällä savannilla ennen nähnyt, ellei sitten lasketa tuota Leo Leijonaa tuolla pensaikossa, vastasi Kaarlo.

– Mitä? Miten voi olla muka minua kauniimpaa olentoa olemassakaan? tuottui Kake.

– Oletko katsonut minua yhtään tarkemmin – näetkö miten kauniin väriset ovat verkkosilmäni? Etkö huomaa siipieni herkkää läpikuultavuutta? kuiskasi Kärpänen.

Kirahvi hämmentyi ja katsoi ensi kertaa kärpästä silmiin ja virkkoi – toden totta, itseni tuijottamiselta en huomannut lainkaan miltä ympärilläni näyttää.

KAUNEUTTA ON KAIKKIALLA.
MUISTA VAAN KATSOA TARKKAAN.

PINGVIINI, JOKA HALUSI LENTÄÄ

Tarina: Pirkko Soininen

Pinja-pingviini asui Etelämantereella. Se rakasti lunta, jäätä ja kylmää vettä. Pinjan lempileikki oli sukeltelu.

Pinjalla oli paljon pingviinikavereita, mutta sen paras ystävä oli albatrossi, joka oli syntynyt samana päivänä Pinjan kanssa. Alli-albatrossi oli suuri ja valkoinen lintu. Pinja katselee sen lentämistä kateellisenä, sillä sekin halusi niin palavasti osata lentää.

– Millaista taivaalla on, mitä sinä näet sieltä?

– Näen kimmeltävän jäätikön ja vuoria. Näen pingviinejä, hylkeitä ja merileopardeja. Kaikki on ihmeellisen kaunista.

Pinjakin halusi opetella lentämään. Se nosti pienet siipensä vartalon sivulle, räpytteli niitä, otti vauhtia juoksemalla ja yritti pyrähtää lentoon lumikasan päältä, mutta tömpsähti mahalleen maahan.

– On epäreilua, etten minä osaa lentää vaikka olen lintu.

Alli katseli ystävänsä pää kallellaan ja kysyi sitten tältä:

– Mitä sinä näet veden alla, kun sukellat?

– Näen ryhävalaita, meritähtiä, äyriäisiä ja krillejä. Kaikki on ihmeellisen kaunista, Pinja sanoi ja ymmärsi nyt, mihin hänen ystävänsä pyrki.

– Minä taas en koskaan tule näkemään vedenalaista maailmaa, koska en osaa sukeltaa. Meillä kummallakin on omat taitomme – on turha kadehtia toisia, Alli sanoi ja hymyili.

Alli oli oikeassa. Siitä päivästä lähtien Pinja nautti entistä enemmän sukeltamisesta, eikä enää kadehtinut ystävänsä.

JOKAISELLA ON OMAT VAHVUUTENSA.